

A quantes coses més hem de renunciar?

Carme Forcadell Lluís

La llista d'aspiracions nacionals a les quals hem hagut de renunciar els catalans és enormement llarga. Hi va haver les rebaixes de la Llei de Política Lingüística per aconseguir consens en les sessions del Parlament de Catalunya, rebaixes que no han servit de res, perquè renunciem a sancions es va renunciar a la possibilitat de fer complir la Llei. Per exemple, el Decret de cinema, que incloïa quotes de doblatge en català, es va haver de retirar perquè les distribuïdores espanyoles no el volien complir. A conseqüència d'això la situació del català en els nostres cinemes és marginal i ho continuarà essent.

Després va venir la *E de Espanya* en les matrícules, primera imposició decretada dictatorialment pel Govern popular i primera victòria espanyolista. Aquest fet va marcar el punt d'inflexió del govern català pel que fa a renunciacions nacionals. A partir d'aleshores els greuges econòmics i socials s'han anat incrementant: el rebuig d'un finançament just, l'ocultació de la balança fiscal, la fugida d'empreses a Madrid, el Tren d'Alta Velocitat, la Passarel·la Gaudi, l'ampliació de l'aeroport, la reforma laboral, etc. Evidentment, la capacitat de reacció del nostre Govern és inexistent i els pocs èxits que tenim ens arriben de la mà d'associacions i entitats cíviques que treballen d'una manera altruista i entusiasta i amb pocs recursos, com va passar en el cas de *Harry Potter*.

Quan l'estiu passat es va aprovar l'Acadèmia Valenciana de la Llengua i es van nomenar els acadèmics, el Govern català, a través de l'Institut d'Estudis Catalans, va saludar l'arribada de l'AVL com si fos la solució de la guerra lingüística; després, quan el govern de Zaplana va prohibir els autors catalans en els llibres de text

valencians, van adonar-se que potser havia estat un error no dir res. Més tard, el mateix Zaplana, usurpant les prerrogatives de la universitat, va gosar canviar el títol universitari de filologia catalana pel de filologia valenciana, títol que no existeix ni en el món acadèmic ni en la romanística internacional. I tampoc no ha passat res, llevat de declaracions, no cal dir-ho, sempre alarmistes.

L'any passat va ser l'Any Europeu de les Llengües, i el nostre Govern, en lloc de fer una aposta valenta i demanar al Govern d'Espanya que demanés la inclusió del català com a llengua d'Europa, ens va demanar que esperéssim l'any 2004, quan entraran la resta d'estats europeus a formar part de la UE, la gran majoria amb molts menys parlants que el Principat, obviant el fet que tots aquests estats no necessiten demanar res, perquè, com qualsevol estat independent, un cop dins la UE, la seva llengua serà reconeguda com a llengua d'Europa. Una altra oportunitat perduda.

La nova Llei sobre la qualitat de

l'ensenyament, dissenyada pel Govern popular, ens imposarà una manera uniforme d'interpretar el món i una història que no és la nostra; ens impedirà desenvolupar-nos independentment com a país, canviarà la concepció catalana de l'educació, farà perillar l'autonomia educativa i la llengua catalana com a llengua d'ensenyament... Però, de moment, la resposta més contundent l'han donada sols els estudiants.

També la reforma laboral, aprovada per decret, impossibilita la creació d'un marc laboral català que s'ajusti a les necessitats i al nivell de vida de Catalunya i, per tant, rebaixa els sous dels treballadors catalans.

No fa gaire, el Ministeri de Justícia va publicar un decret per a regular les places de fiscal a l'Estat; en aquest decret el coneixement del català ni es menciona. Fa tan sols dos anys que saber català era un requisit per a concursar a Catalunya; ara no és ni tan sols un mèrit.

Mentrestant, es contracta equipament informàtic a l'empresa Microsoft (que passa de llarg del català) en lloc de fer com a Alemanya, Àustria, Itàlia... que han optat per la informàtica lliure, que disposa de tots els programes en català i afavoreix les petites empreses del sector.

A partir de setembre, a Salamanca s'exposaran els arxius de la Generalitat republicana, robats a Catalunya en acabar la guerra civil i que encara romanen a les Castelles com a botí de guerra. Aquests documents, segons un acord de l'any 1995, signat per l'anterior Govern espanyol, han de retornar a Catalunya. Però el Govern del PP no els vol tornar i els exposarà com si fossin de la seva propietat. I, mentrestant, què fem nosaltres?, què fa el nostre Govern? Fins quan hem d'aguantar? A quantes coses més hem de renunciar i per què? ♦